

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 184/09-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. H., K., zastúpenej advokátkou Mgr. M. D., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 18 ods. 1, čl. 36 písm. b) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 412/2002 a jeho rozsudkom z 2. novembra 2006 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 71/2008 a jeho rozsudkom zo 7. októbra 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2009 doručená faxom a 21. januára 2009 doplnená v origináli poštou sťažnosť J. H. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 18 ods. 1, čl. 36 písm. b) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 412/2002 a jeho rozsudkom z 2. novembra 2006 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 71/2008 a jeho rozsudkom zo 7. októbra 2008.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou okresnému súdu 31. mája 2002 pôvodne proti právnenému predchodcovi žalovaného – Okresnému úradu... (ďalej len „okresný úrad“) domáhala určenia neplatnosti jej prevedenia do P. prípisom jej zamestnávateľa z 3. apríla 2002 s tým, že jej pracovný pomer naďalej trvá. Namietala tiež, že uvedeným prípisom došlo aj k zmene podstatných náležitostí jej pracovnej zmluvy. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 30 C 412/2002 z 2. novembra 2006 bol zamietnutý jej žalobný návrh a zároveň bola zaviazaná nahradiť žalovanému trovy konania. Sťažovateľka podala proti zamietajúcemu rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom navrhla zmeniť napadnutý prvostupňový rozsudok a vyhovieť jej návrhu v celom rozsahu. Odvolanie odôvodnila odvolacími dôvodmi podľa § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V podanom odvolaní namietala, že postupom právneho predchodcu žalovaného – okresného úradu ako jej zamestnávateľa došlo pri rozhodovaní o delimitácii k porušeniu, resp. obchádzaniu zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce platného a účinného do 1. apríla 2002 (ďalej len „Zákonník práce“), a to konkrétne k porušeniu § 35 ods. 1 písm. a), § 36 ods. 1 a 2, § 37 ods. 3 a 4 a § 251 ods. 1. Uviedla, že *„po delimitácii jej novým zamestnávateľom nebola a ani nemohla byť pridelovaná práca dohodnutá v pracovnej zmluve a pracovnej náplni na Okresnom úrade... a došlo bez jej súhlasu ako zamestnanca k zmene miesta výkonu práce z P... na miesto výkonu práce H...“*. Sťažovateľka v odvolaní poukázala na to, že jej pracovná náplň, ktorú pred delimitáciou vykonávala na okresnom úrade na odbore iných odvetvových vzťahov na úseku... politiky, štátneho fondu rozvoja bývania, sa zmenila na prácu v podateľni a bola jej *„pridelovaná práca, ktorá nebola pre ňu vhodná, nezodpovedala jej schopnostiam a kvalifikácii, a to vypracovanie aktualizačných listov nehnuteľných kultúrnych pamiatok“*. Sťažovateľka ďalej v sťažnosti podrobne rozviedla dôvody podaného odvolania, na ktorých je založená aj jej sťažnosť podaná ústavnému súdu.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co 71/2008 zo 7. októbra 2008 rozhodol o odvolaní sťažovateľky tak, že napadnutý prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Sťažovateľka tvrdí, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu „*nedáva jasne a zrozumiteľne odpovede na otázky sťažovateľky, u ktorej došlo postupom zamestnávateľa bez jej súhlasu k zmene druhu práce, miesta výkonu práce a dojednaných mzdových pracovných podmienok a následkom takého postupu zamestnávateľa bolo, že bola novým zamestnávateľom prepustená zo štátnej služby, lebo nebola odborne spôsobilá...*“.

Sťažovateľka považuje odôvodnenie rozsudku krajského súdu, že „*záver súdu prvého stupňa o tom, že nie je podstatné, či percentuálne žalobkyňa viac pracovala v oblasti... politiky, alebo v oblasti činnosti súvisiacej so štátnou... starostlivosťou, je vecne správny*“, za zjavne neodôvodnené, ktoré nemá oporu v zákone. Podľa sťažovateľky v pracovnoprávných sporoch pre posúdenie, akú pracovnú činnosť sťažovateľka vykonávala, nie je právne významné, čo zamestnávateľ formálne uvádzal v písomnej pracovnej náplni zamestnanca, ale ktoré pracovné činnosti zamestnanec na základe pokynov zamestnávateľa na pracovisku skutočne vykonával.

V súvislosti s uvedeným sťažovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že:

„1. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co/71/2008 a Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C/412/2002 vo veci navrhovateľky J. H. proti odporcovi Obvodnému... porušili právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podľa a podľa čl. 18 ods. 1, čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

2. Výrok rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co/71/2008-264 zo dňa 7. 10. 2008, ktorým Krajský súd v Košiciach potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice II a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi na účet právneho zástupcu JUDr. A. T. náhradu trov odvolacieho konania v sume 3.482,-Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výrok rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 30 C/412/2002, ktorým súd zamietol návrh

sťažovateľky a zaviazal ju na náhradu trov konania vo výške 10.909,- Sk, zrušuje a vec vracia porušovateľovi na ďalšie konanie, aby o nej znovu konal a rozhodol.

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 3.319,39 EUR...

4. Krajský súd v Košiciach a Okresný súd Košice II sú povinní spoločne a nerozdielne sťažovateľovi J. H. zaplatiť náhradu trov konania vo výške 245,70 EUR...“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 18 ods. 1 ústavy nikoho nemožno poslať na nútené práce alebo nútené služby.

Podľa čl. 36 písm. b) ústavy zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä... ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nestranným a nezávislým súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl... 36... až čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Základné práva na prácu a na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania patria medzi základné hospodárske, sociálne a kultúrne práva zaručené v piatom oddiele druhej hlavy ústavy. Podrobnosti týkajúce sa ich obsahu a podmienok uplatnenia, resp. zabezpečenia sú špecifikované v zákonoch prijatých na ich vykonanie, pričom domáhať sa ich ochrany možno taktiež iba v medziach týchto osobitných zákonov (čl. 51 ods. 1 ústavy). Ochranu základnému právu na prácu a na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania preto poskytujú predovšetkým všeobecné súdy a iné orgány právnej ochrany v zmysle uvedenej osobitnej zákonnej úpravy.

V súlade s uvedenou právnou úpravou sa sťažovateľka domáhala ochrany svojich práv žalobou v civilnom konaní pred všeobecnými súdmi. Podstata jej námietok obsiahnutých v sťažnosti, ktorou sa následne obrátila na ústavný súd, spočíva v tvrdení, že

súdna ochrana, ktorej sa domáhala, jej nebola zo strany všeobecných súdov (predovšetkým zo strany krajského súdu, ktorý rozhodoval vo veci ako súd posledného stupňa) poskytnutá ústavne konformným spôsobom.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 18 ods. 1, čl. 36 písm. b) a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu sp. zn. 30 C 412/2002 a jeho rozsudkom z 2. novembra 2006

Pri prerokovaní tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 412/2002 a jeho rozsudkom z 2. novembra 2006, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že sťažovateľka má právo domáhať sa ochrany základného práva na ústavnom súde iba v prípade, ak jej túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

Ústavný súd vychádzal z toho, že v uvedenej právnej veci okresný súd rozhodol rozsudkom z 2. novembra 2006 tak, že návrh sťažovateľky zamietol a zároveň zaviazal sťažovateľku na náhradu trov konania. Podaným odvolaním sťažovateľka napadla správnosť oboch výrokov rozsudku.

Z uvedeného vyplýva, že námietka porušenia základných práv sťažovateľky v podobe odvolania smerujúca proti rozhodnutiu okresného súdu bola predmetom rozhodovania krajského súdu. V rámci tejto procedúry krajský súd ako súd odvolací rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmal a svoj právny názor vyjadril v rozsudku sp. zn. 3 Co 71/2008 zo 7. októbra 2008.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie rozsudku okresného súdu a postupu, ktorý jeho vydaniu prechádzal, lebo jeho preskúmanie na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. V súvislosti s namietaným porušením označených práv je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie postupu krajského súdu (obdobne napr. m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 18 ods. 1, čl. 36 písm. b) a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu sp. zn. 3 Co 71/2008 a jeho rozsudkom zo 7. októbra 2008

K čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a k čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym

režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je určená už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Z toho vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, IV. ÚS 71/09).

Z obsahu sťažnosti vzťahujúceho sa na túto jej časť vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnymi závermi všeobecných súdov, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jej právnej veci.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku najskôr poukázal na obsah odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľky, stotožňujúc sa so závermi súdu prvého stupňa v celom rozsahu a zároveň na ne odkazujúc. V prvostupňovom rozsudku sa okrem iného uvádza:

«Na základe vykonaného dokazovania mal súd v tomto konaní preukázané, že žalobkyňa pracovala u právneho predchodcu žalovaného, kde nastúpila do práce dňa 1. 5. 1997 s miestom výkonu práce Okresný úrad..., dojednaný druh práce bol – komplexné zabezpečovanie správnej a ekonomickej agendy, od 1. 8. 1997 – súhrnné práce pri zabezpečovaní výkonu štátnej správy. Súd mal ďalej preukázané, že dňa 14. 2. 2000 a 1. 2. 2002 došlo k písomnému určeniu pracovnej náplne žalobkyne u právneho predchodcu žalovaného.

Pokiaľ žalobkyňa v tomto konaní poukazuje na to, že z hľadiska skutočne vykonávaných činností u nej prevažovali činnosti týkajúce sa štátnej... politiky (podľa svedeckej výpovede Ing. T. Č. väčšina činnosti žalobkyne, pokiaľ pracovali spolu na pracovisku do doby jej delimitácie na Krajský úrad..., bola... politika), určenie percentuálneho rozsahu činnosti v jej prípade je právne irelevantné vo vzťahu k predmetu konania. Skutočnosť, že zamestnanec si neplní svoje povinnosti vyplývajúce z dojednaného druhu práce a pracovnej náplne, nemôže spôsobovať zmenu dojednaných pracovných podmienok, ktoré by ho následne oprávňovali domáhať sa výkonu inej práce než bola dohodnutá v pracovnej zmluve a bližšie špecifikovaná v pracovnej náplni. V tomto prípade bola od 1. 8. 1997 žalobkyňa povinná v zmysle pracovnej zmluvy vykonávať súhrnné práce pri zabezpečovaní výkonu štátnej správy, ktoré boli bližšie špecifikované v pracovných náplniach zo dňa 14. 2. 2000 a 1. 2. 2002, t. j. bola zodpovedná za činnosti súvisiace so štátnou... starostlivosťou. Z uvedených dôvodov preto súd nevykonával ďalšie dokazovanie v smere zisťovania skutočného rozsahu žalobkyňou vykonávaných prác, keďže mal preukázané, že bola zodpovedná len za činnosti súvisiace so štátnou... starostlivosťou.

Aj skutočnosť tvrdená žalobkyňou, že právny predchodca neplnil svoje povinnosti vyplývajúce z harmonogramu úloh, ktoré vydalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky k prechodu práv a povinnosti a realizácie súboru ekonomických a organizačných úloh na vytvorenie špecializovanej Štátnej správy na úseku ochrany... fondu, je právne irelevantná v jej prípade vo vzťahu k predmetu

konania. Neplnenie úloh vyplývajúcich z harmonogramu úloh, či už zo strany právneho predchodcu žalovaného alebo P. nemôže spôsobiť neplatnosť prechodu práv a povinností z pracovnoprávneho vzťahu na „preberajúceho“ zamestnávateľa, pretože k prechodu práv a povinností dochádza zo zákona. Nesplnenie úloh vyplývajúcich z harmonogramu úloh môže u vedúcich zamestnancov právneho predchodcu žalovaného alebo P. zabezpečujúcich realizáciu prechodu práv a povinností spôsobiť porušenie ich pracovných povinností vo vzťahu ku svojmu zamestnávateľovi, nie však neplatnosť prechodu práv a povinností. Z uvedených dôvodov preto súd nevykonával dokazovanie v smere zisťovania, ako O. T., O. S., resp. K. K. zabezpečovali plnenie úloh vyplývajúcich z harmonogramu úloh, ako navrhovala žalobkyňa.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobkyňa bola naposledy zamestnaná u právneho predchodcu žalovaného na odbore iných odvetvových vzťahov a ako jediná z tohto odboru plnila úlohy na úseku štátnej... starostlivosti, čo vyplýva z vypracovaných a žalobkyňou podpísaných pracovných náplní zo dňa 14. 2. 2000 a 1. 2. 2002. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobkyňa bola zodpovedná za činnosti súvisiace so štátnou... starostlivosťou a len v rámci zastupiteľnosti vykonávala práce týkajúce sa štátnej... politiky, čo tiež vyplýva z pracovnej náplne zo dňa 14. 2. 2000 a dňa 1. 2. 2002, ako aj výpovede svedkov – RSDr. J. J. a Ing. J. K. Súd mal ďalej preukázané, že žalobkyňa mala najneskôr z oznámenia P. zo dňa 22. 3. 2002, ktorý prevzala dňa 25. 3. 2002, vedomosť o tom, že činnosti súvisiace so štátnou... starostlivosťou prechádzajú dňom 1. 4. 2002 na P. s tým, že miesto výkonu žalobkyne je na K. v K. Z vykonaného dokazovania – listu právneho predchodcu žalovaného zo dňa 3. 4. 2002, ktorý žalobkyňa prevzala dňa 6. 4. 2002, a obsahu podanej žaloby má súd ďalej preukázané, že žalobkyňi bol zo strany právneho predchodcu žalovaného oznámený prechod práv a povinností (bolo hovorené na poradách, mala som výhrady a pripomienky), pretože od 25. 3. 2002 (čo vyplýva z výpovede žalobkyne a listu právneho predchodcu žalovaného) bola práceneschopná a nesplnila si svoje povinnosti vyplývajúce z pracovnoprávneho vzťahu k právnemu predchodcovi žalovaného (skompletizovanie registratúrnych záznamov, delimitačný protokol registratúry).

Vzhľadom na vyššie uvedené u žalobkyne, ktorá bola povinná podľa pracovnej zmluvy vykonávať súhrnné práce pri zabezpečovaní výkonu štátnej správy, ktoré boli bližšie

špecifikované v pracovných náplniach zo dňa 14. 2. 2000 a 1. 2. 2002 (zabezpečovala činnosti súvisiace so štátnou... starostlivosťou), došlo v zmysle § 45 ods. 4 zákona č. 49/2002 Z. z. k prechodu práv. a povinností z pracovnoprávných vzťahov, preto súd žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že v prípade žalobkyne nedochádza k žiadnej zmene pracovných podmienok dojednaných v pracovnej zmluve, ide o prechod práv a povinností k inému zamestnávateľovi na základe zákona. U žalobkyne ako zamestnankyne nedochádzalo ani k žiadnemu nútenému výkonu práce, ako uvádza žalobkyňa, pretože táto vykonávala prácu podľa svojej pracovnej zmluvy a pracovnej náplne, kedykoľvek mohla ukončiť svoj pracovný pomer s „preberajúcim“ zamestnávateľom – P. Ak žalobkyňa tvrdí, že u „preberajúceho“ zamestnávateľa (P.) mala vykonávať činnosti, ktorá nezodpovedala jej vzdelaniu, pracovnej náplni a predchádzajúcim skúsenostiam, nič jej nebránilo v tom, aby sa u neho domáhala vykonávať činnosti, ktoré podľa nej zodpovedajú jej pracovnej náplni u predchádzajúceho zamestnávateľa, t. j. ani nemusela podpísať novú pracovnú náplň, ktorá bližšie špecifikuje jej pracovné povinnosti.»

Krajský súd okrem iného ďalej konštatoval, že „dôvody podaného odvolania sú v celom rozsahu neopodstatnené. Pokiaľ ide o dôvod odvolania, s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. c) O. s. p. so žiadosťou o doplnenie dokazovania, odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že návrh na ďalšie dokazovanie nie je dôvodný, keďže ďalšie dokazovanie nemôže priniesť nič nové v zistenom skutkovom stave. Záver súdu prvého stupňa v tom, že nie je podstatné, či percentuálne žalobkyňa viac pracovala v oblasti... politiky, alebo v oblasti činnosti súvisiacej so štátnou... starostlivosťou je vecne správny. Podstatné je, že v zmysle náplne práce, ktorá je prílohou pracovnej zmluvy, bola žalobkyňa predovšetkým zodpovedná za činnosť súvisiacu s... starostlivosťou, kde od 1. 2. 2002 mala určených 43 konkrétnych pracovných činností a na úseku... politiky iba registráciu spoločenstiev a zastupovanie Ing. Č. Na úseku iných činností zastupovanie A. Č. a povinnosti ako členky tímu a konzultačnú činnosť. S poukazom na takto koncipovanú náplň práce je nepochybné, že žalobkyňa vykonávala činnosti súvisiace so štátnou... starostlivosťou, a preto správne súd prvého stupňa ďalšie dokazovanie pominul.

Odvolacie námietky týkajúce sa porušeniu ust. § 36 ods. 1 a 2, § 37 ods. 3 sú neodôvodnené, lebo nejde v danom prípade zo strany žalovaného ani o preradenie, ani o preloženie.

Námietka týkajúca sa ust. § 251d ods. 1 Zákonníka práce v tom smere, že zamestnávateľ je povinný najneskoršie jeden mesiac predtým, ako dôjde k prechodu práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov, písomne informovať zamestnancov, ktorých sa tento prechod týka, nespôsobuje neplatnosť takéhoto prechodu, lebo takáto sankcia v tomto ustanovení uvedená nie je.

Odvolaací súd sa nestotožňuje s názorom odvolateľky ani v tom smere, že v danom prípade by išlo o nútenú prácu tak, ako to žalobkyňa tvrdí, keďže žalobkyňa mohla pracovný pomer kedykoľvek skončiť. Preto takéto závery nie je možné prijať.

Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd s poukazom na ust. § 219 O. s. p. rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. “.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu (aj s prihliadnutím na obširne odôvodnenie rozsudku okresného súdu z 2. novembra 2006, na ktoré sa krajský súd v odôvodnení namietaného rozsudku odvoláva a stotožňuje sa s ním, a ktorý bol v odvolacom konaní preskúmaný) dospel ústavný súd k záveru, že zo záverov krajského súdu nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Z odôvodnenia uvedených rozhodnutí je zrejmé, že oba sudy svoje rozhodnutia opreli o skutočnosť, že nie je podstatné, či sťažovateľka percentuálne viac pracovala v oblasti... politiky alebo v oblasti činnosti súvisiacej so štátnou... starostlivosťou, pretože podstatné bolo to, čo mala v náplni práce, ktorá tvorila prílohu jej pracovnej zmluvy, a to bola predovšetkým činnosť súvisiaca s... starostlivosťou (43 konkrétnych pracovných činností). Na úseku... politiky to bola iba činnosť súvisiaca s registráciou spoločenstiev a zastupovanie Ing. Č. a na úseku iných činností to bolo zastupovanie A. Č., konzultačná činnosť a povinnosti ako členky tímu. Skutočnosť, že si zamestnanec neplní svoje povinnosti tak, ako vyplývali z pracovnej náplne, nemôže podľa súdov spôsobiť zmenu dojednaných podmienok, ktoré by ho následne oprávňovali domáhať sa výkonu inej práce,

než bola dohodnutá v pracovnej zmluve. Okresný súd skonštatoval, že v sťažovateľkinom prípade nejde o preradenie ani o preloženie, ale o prechod práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov podľa § 45 ods. 4 zákona č. 49/2002 Z. z. o ochrane... fondu v znení neskorších predpisov, podľa ktorého práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov zamestnancov okresného úradu a krajského úradu, ktorí zabezpečujú činnosti súvisiace so štátnou... starostlivosťou, prechádzajú od 1. apríla 2002 na p. úrad.

S uvedeným vyjadril súhlas aj krajský súd, keď uviedol, že namietané porušenie § 36 ods. 1 a 2 a § 37 ods. 3 Zákonníka práce (preradenie a preloženia zamestnanca) je nedôvodné, pretože u sťažovateľky nedošlo k preradeniu ani preloženiu.

Krajský súd sa vysporiadal aj s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa porušenia § 251d Zákonníka práce (povinnosť písomne informovať najneskoršie jeden mesiac predtým, ako dôjde k prechodu práv a povinností, o tejto skutočnosti zamestnancov, ktorých sa to týka), keď uviedol, že nesplnenie tejto povinnosti nespôsobuje neplatnosť takéhoto prechodu, pretože takáto sankcia nie je v Zákonníku práce uvedená. Odôvodnenie namietaného rozsudku krajského súdu je podľa názoru ústavného súdu ústavne aprobovateľné.

V danej veci ústavný súd nezistil, že by napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 Co71/2008 zo 7. októbra 2008 bol svojvoľný a že by jeho právne závery zasahovali do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1

ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu. Preto ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K čl. 18 ods. 1 a čl. 36 písm. b) ústavy

Z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľka zakladá porušenie svojich základných práv podľa čl. 18 ods. 1 a čl. 36 písm. b) ústavy na tvrdenej arbitrárnosti záverov rozsudku krajského súdu. Z toho dôvodu už ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa týmito ďalšími článkami ústavy, ktoré mali byť podľa sťažovateľky porušené. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu a sťažovateľkou označeným základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k namietanému porušeniu ďalších jej označených základných práv.

Z toho vyplýva, že sťažnosť je aj v zostávajúcej časti zjavne neopodstatnená, a z toho dôvodu ju ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde taktiež odmietol.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky (zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu a okresného

súdu), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2009